

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 10

DESEMBER 2019

55. ÅRGANG

Simeon velsigner Jesus i templet

«Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse.» Luk 2:29-30

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

«Et lys til åpenbaring»

Simeon var en rettferdig og gudfryktig mann. Sammen med en liten flokk troende ventet han på Messias. Til tross for den mørke situasjonen i landet, okkupert som de var av romerne og med et hedenskap som bare vokste for hver dag som gikk, hadde Simeon ikke mistet den store forventningen om at Messias snart måtte komme.

Drevet av Ånden, skyndte han seg til templet. Samtalene med Gud i bønn og lesningen i Boken var selve livet for ham. Kanskje var han spesielt glad i Jesaja-bokrullen. «Men han ble såret for våre overtreddelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom» (Jes. 53:5). Var denne frelseren alt født? Skulle han snart få se ham slik det var blitt åpenbart for ham?

Da Maria og Josef kom inn med barnet Jesus, ble Simeon fylt av en ubeskrivelig glede. Så var ventetiden endelig over. Han frydet seg storlig da han tok det vesle barnet i armene sine. Fylt av Den Hellige Ånd lovet han Gud og sa: «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbaring for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel» (Luk. 2:29-32).

Kjære venn, som leser disse linjer, lengter du som Simeon etter en dag «å fare herfra i fred»? Eller har du ennå ikke sett Jesus som «din frelse»?

Ingar Gangås

Det skjedde!

Av Asbjørn Fossli

Det er et uttrykk som går igjen tre ganger i juleevangeliet hos evangelisten Lukas: «Det skjedde». Historien om Jesu fødsel er ikke et sagn eller et eventyr. Det er noe som virkelig har skjedd.

Guds befaling

En ting som er interessant er at juleevangeliet begynner i Roma, hovedstaden i det mektige Romerriket. Keiser Augustus gir befaling om at «all verden», alle som bor i hans rike, skal innskrives i manntall. De skal registreres.

Men det er ikke bare i hovedsetet til den store verdensmakt det skjer veldige ting: «Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn ...» (Gal 4:4).

Det er dette som er den virkelige begivenhet: Himmelen og jordens skaper, han som gir keiser Augustus livsånde, han sender sin egen Sønn til jord. Og alt dette skjer etter Skriftene.

Derfor styrer Gud det slik at keiser Augustus utsteder en befaling om at hele Romerrikets befolkning skal bli registrert. «Og alle gikk for å la seg innskrive, hver til sin by. Også Josef dro opp fra Galilea, fra byen Nasaret, til Judea, til Davids stad, som heter Betlehem, fordi han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, sin trolovede, som var med barn» (Luk 2:3-5).

I Betlehem

Mika profeterte at Messias skulle utgå fra Betlehem. Derfor måtte Josef og Maria dit. Og her møter vi igjen uttrykket «det skjedde»: «Men det skjedde mens de var der, da kom tiden da hun skulle føde. Og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, fordi det ikke var rom for dem i herberget» (Luk 2:6-7).

Ja, det skjedde mens de var i Betlehem

Innhold, desember 2019

«Et lys til åpenbaring» Av Ingar Gangås	side 2
Det skjedde! Av Asbjørn Fossli	side 3
Gud sendte sin egen Sønn. Av Carl Olof Rosenius	side 7
Hva betyr julebudskapet for meg? Av Karl Notøy.....	side 9
Den skjønneste julepreken. Av Fredrik Wisløff	side 10
Møtekalender.	side 13
En prøvet Herrens tjener. Intervju med René Villegas	side 14
«I dag». Av René Villegas	side 20
Sebulon og Naftali. Av Lars Fossdal	side 22
Se, din frelse kommer! Av Gonzalo Ascarrunz.....	side 24

– i brødhuset, som navnet betyr – da ble livets brød født. For Jesus er virkelig livets brød. Ja, han er selve livet. I 1Joh 4:9 står det at «Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved ham».

Han er det som ligger i krybben: Guds Sønn, den lidende Herrens tjener, sann Gud og sant menneske. Han lå ikke i tempelet eller i slottet i Jerusalem. Det var ingen ytre prakt som vitnet om at her lå Guds salvede. For han ble fattig da han var rik.

I tjeners skikkelse

Paulus sier det slik i Fil 2:6-8: «Han som, da han var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et røvet bytte å være Gud lik, men gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, da han kom i menneskers liknelse. Og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv og ble lydig til døden – ja, døden på korset».

Jesus fikk ikke noe enkelt liv på jord. Han fikk smake syndens følger på sin egen kropp. Han var en smertenes mann, vel kjent med sykdom. Som liten gutt måtte han flykte for å redde livet. Han ble misforstått. Ja, han – den hellige – ble kalt besatt, samaritan og gudsbespotter. Slik var livet i syndens verden for Jesus. Han passet ikke inn i vår fornuft.

Guds salvede

Like fullt var han Guds salvede, han var den som av Gud var utvalgt til å frelse oss fra våre synder. Og det var nettopp dette engelen vitnet om for hyrdene på marken utenfor Betlehem: «I dag er det

født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad». Han ble født som et lite forsvarsløst barn og lagt i en krybbe.

Vår yppersteprest

Og som vi nettopp nevnte, fikk han ikke noe lett liv. Men det var bare slik han kunne bli vår frelser. «Enda han var Sønn, lærte han lydighet av det han led. Og da han var fullendt, ble han opphav til evig frelse for alle dem som var lydige mot ham, og han ble av Gud kalt yppersteprest etter Melkisedeks vis» (Heb 5:8-10). «For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår skrupelighet, men en som er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd» (Heb 4:15). «Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å sone folkets synder. For ved at han selv har lidt og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet» (Heb 2:17-18).

Det er ingenting ved menneskelivet som er ukjent for Jesus. Han er sannelig prøvd i alt. Han ble født som en liten baby. Han er prøvd i det å være barn, ungdom og voksen. Han er prøvd i det å lide urett, men også i å bli æret. Han er prøvd i alt det som du faller i gang på gang. Og han sto. Hver gang du falt, sto Jesus.

Vår stedfortreder

Derfor er engelens ord til hyrdene samtidig et ord til hver enkelt av oss – liten som stor, ung som eldre, barn, ungdom og voksen. Ja, det er født meg en frelser – en stedfortreder. Gud sendte sin Sønn til verden for at jeg skulle leve ved ham.

Han er hellig

Juleevangeliet viser at hyrdene ble forferdet i møte med engelen. Ja, i møte med det hellige blir vi små. For der åpenbares synden. Der åpenbares vår skitt og urenhet. Peter ba Jesus gå bort fra ham fordi han var en syndig mann. Peter passet ikke sammen med Jesus. Slik blir det når vi kommer til sannhets erkjennelse. Da får vi en lukket munn, for vi har ikke noe å forsvare vår synd med, den som Gud hater.

Nettopp da lyder det som vi ikke fortjener å høre: «Frykt ikke! For se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket! I dag er det født dere en frelser» (Luk 2:10).

Det er sagt til dem som blir slått til jorden i møte med den hellige. Nettopp for deg forkynnes det en stor glede, du som frykter fordi du ikke har noe å si til ditt forsvar. Det er født *deg* en frelser. Jesus sier at det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt. Om

du er blant dem som har det ondt, skal du vite at det er født *deg* en frelser – en stedfortreder og løser.

Grunn til lovprisning

Legg merke til det som står videre i Lukasevangeliet (2:13-14): «Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sa: Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag».

Her ser vi at englene lovpriste *Gud* og gav *ham* ære. Det spørres ikke etter din ære, etter ditt alvor, dine gjerninger. Abraham, de troendes far, hadde ingenting å rose seg av overfor Gud: «For hva sier Skriften: Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet. Den som har gjerninger, får ikke lønnen av nåde, men som noe han har fortjent. Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro tilregnet

som rettferdighet» (Rom 4:3-5).

Et gledesbudskap

Derfor er evangeliet om Jesus et gledesbudskap for alle som er i nød, for alle som mislykkes i kristenlivet, for alle som faller der de burde stått. Først og sist er evangeliet gledesbudskapet for alle som har det ondt og er redningsløst fortapt. For Jesus kom for å gjøre alt ditt og gi deg alt sitt. Hver dag skal du og jeg få komme til Jesus og bytte synd med uforskyldt nåde.

Hyrdene skyndte seg av sted til Betlehem, «og de fant både Maria og Josef, og barnet som lå i krybben. Da de hadde sett det, fortalte de om det ord som var talt til dem om dette barn» (2:16-17). Så vendte de tilbake og lovet og priste Gud for det de hadde hørt og sett.

Et troverdig ord

Hva var det som skapte lovsangen blant hyrdene? Det var det de hadde hørt og sett. Guds ord skapte tro i hjertene. Derfor gikk de. Og de fant at Guds ord talte sant. Det var troverdig. Nå var det ingen ytre prakt rundt dette barnet. Det var ingenting som vitnet om at dette var Messias.

Men *Gud* hadde sagt det. Derfor trodde de at dette nyfødte barnet var Messias.

De trodde ikke

De skriftlærde kunne si til vismennene at Messias skulle bli født i Betlehem, men selv ble de hjemme. For de

trodde egentlig ikke. De var ikke blant de som hadde det ondt. Loven hadde ikke åpenbart sannheten – verken om Guds hellighet eller deres eget syndeforderv. Derfor ble de hjemme.

// ————— //
For Jesus kom for å gjøre alt ditt og gi deg alt sitt. Hver dag skal du og jeg få komme til Jesus og bytte synd med uforskyldt nåde.

————— //
Må vi ikke gjøre som dem, men som hyrdene. De tok imot det de hørte, ja, de tok imot frelseren. De tok imot *sin* frelser. For det er derfor han kom. Han kom for å være din og min personlige stedfortreder og frelser.

En tilregnet seier

Jesus er den store sjelelege. Han skal vi komme til når det ikke passer å komme, når vi er uverdige, når vi har bukket under for synden og kjenner på ulyst til å omvende oss fra den.

For Jesus har vunnet over synden og dens lyst. Og han har gjort det i ditt sted, som sant menneske. Denne seier vil Jesus gi deg. Dette er en tilregnet seier. Han vil tilregne deg sine seire og fraregne deg dine nederlag. Ja, det er Guds vilje at du skal leve ved Sønnen.

Gå derfor i dag til Jesus, så skal du også få lovprise Gud slik som hyrdene – ikke for det du føler, men for det du har hørt og sett, og ikke minst for det du har fått motta uforskyldt hos Jesus.

Gud sendte sin egen Sønn

Av Carl Olof Rosenius

«Det gjorde Gud da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse.»

Rom 8:3

Disse ordene åpner for en hel verden av fryd og glede. Her får det åndelige øye åpenbart denne dyrebare oppfyllelsen av hele Det gamle testamentes utallige guddommelige åpenbaringer, løfter og forbilder av Kristus.

«Den tid som forut var bestemt av Faderen» var nå kommet. Nå skulle Det gamle testamentes lange ventetid, med sin barnelære og sitt formynderskap, være slutt. Nå skulle alle de profetiske ordene og forbildene bli oppfylt.

Over Betlehemsmarkene lød engelenes budskap: «Se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket. For i dag er det født dere en Frelser». Da hadde Ordet blitt født. Gud hadde sendt sin Sønn i syndig kjøds lignelse. Da så de med sine egne øyne innholdet i alle Guds løfter.

Der, foran dem i krybben, lå nå den «kvinnens sæd som skulle knuse slangens hode». Der lå «Abrahams sæd» som alle jordens slekter skulle bli velsignet (dvs. frelst) gjennom. Der lå «kongespiret fra Juda som folkene skulle lyde». Der var «Davids sønn», som samtidig også var «Davids herre».

Her lå «kvisten som skulle skyte opp fra Isaïs rot og spiren fra hans røtter». Her er det tegnet at en jom-

fru føder en sønn, og han får navnet Immanuel; Gud med oss. Her er det «barnet som har fått herredømmet lagt på hans skulder, og som kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far og Fredsfyrste». Som skulle fødes i Betlehem. Men – «Hans utgang er fra fordums tid, fra evighets dager».

Ja, her er det lammet som skulle tas ut av hjorden. Det var hans blod som skulle strykes på dørstolpene og beskytte dem mot ødeleggeren.

Det gamle testamente var jo fullt av slike profetiske forutsigelser og bilder. Å, hva forteller så alt dette? Det forteller at gjennom en fire tusen år lang tidsalder finnes en uendelig lang rekke av forutsigelser om en bestemt stor mann som skulle komme! Som skulle knuse slangens hode! Skulle bære verdens synder! Og i ham skulle alle jordens slekter bli velsignet (frelst).

Her blir mitt hjertes tvil og innvendinger bare som fjær i vinden, mot disse årtusenders utallige klippefaste vitnesbyrd. Vi lover og takker Herren, vår Gud, i all evighet for hans usigelige gave!

Gud sendte sin egen Sønn! Her har vi selve kjernepunktet i dette bibelstedet og i hele vår kristne tro. Men her er også den sannheten vi aldri riktig kan få inn i hjertet vårt.

Her er det avgjørende budskapet vi virkelig burde konsentrere våre bønner om. I inderlig påkallelse må vi be Gud

forbarme seg over oss og åpne hjertene våre. Be om at vi må få se litt inn i de uendelige dybdene i Guds nådeunder; da han gav sin evige Sønn for vår falne, syndige slekt.

La oss se litt nærmere på selve ordene. Det står: «sendte sin egen Sønn». Legg merke til at det står ikke at da ble Guds Sønn født. Men at Gud sendte sin Sønn.

Det barnet som du i ånden ser i krybben, er ikke et barn som har fått så stor del i Guds Ånd og Guds velbehag at Gud av den grunn kaller ham sin Sønn. Nei, det er noe ganske annet Skriften sier. Den sier nemlig at dette barnet var Guds evige Sønn, som «var hos Faderen fra skapelsen, før jorden var til».

Skriften sier at i Betlehem skulle han fødes, han som «har sin utgang fra fordums tid, fra evighets dager». At i begynnelsen var Ordet, og det Ordet var Gud. Slik at gjennom det er alle ting blitt til. Og uten det ble ingenting til av det som ble til. «Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, den herlighet som Den enbårne Sønn har fra Faderen, full av nåde og sannhet».

Det er dette som ligger i ordet «sendte» – at Gud sendte sin egen Sønn. Og altså en Sønn som var til før dette. Men som nå, da tidens fylde var kommet, bare ble sendt til jorden.

Det samme ser vi Kristus selv sier: «Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin egen Sønn». «Far, herliggjør meg hos deg selv med den herlighet

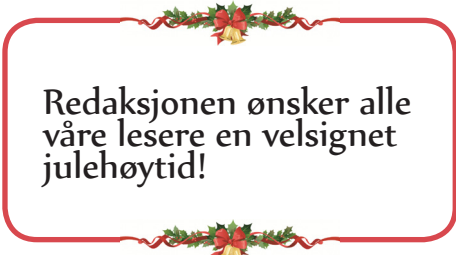
som jeg hadde hos deg før verden ble til». «Jeg kom fra Faderen og er kommet inn i verden. Jeg forlater verden igjen og går til Faderen».

Og apostelen Johannes sier det samme: «Ved dette ble Guds kjærlighet til oss åpenbart; at Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved ham (...). Han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder». Og Paulus sier: «Det gjorde Gud da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse».

Det er dette du skal lære deg og ta inn over deg, når du i ånden sitter ved krybben i Betlehem og ser dette underlige barnet. Ser ham som hele den himmelske hærsken bar fram budskap om for de fattige hyrdene på marken. Han som stjernen ledet vismennene fra Østerland fram til.

All takk og lov, ære, pris og styrke tilhører vår Gud fra evighet til evighet for hans uendelig store gave! Gud sendte sin egen Sønn!

*Husandaktsboka,
www.arven.net*

**Redaksjonen ønsker alle
våre lesere en velsignet
julehøytid!**

Hva betyr julebudskapet for meg?

Av Karl Notøy

Julens budskap er kommet bort i alt virvaret rundt julefeiringen. Handelsstanden har tatt ifra oss den sanne julefeiringen. Det har blitt et enormt kjøpepress – fokuset blir satt på gaver, mat og tradisjoner.

La oss ta et eksempel: Vi kan tenke oss en kunstner som har malt et bilde. Så setter vi det i en veldig stor og flott ramme. Og når folk ser på bildet, sier de: «For en fin ramme!»

Rammen stjeler oppmerksomheten fra bildet. Bildet kommer bort på grunn av at rammen dominerer slik.

Nei, la oss lage en ramme rundt julen som fremhever julens virkelige budskap! La julen bli mer enn en kjøpefest!

Bibelen taler alvorlig om fråtseri. Og i jula skulle vi være mer opptatt av å yte noe for andre enn bare å nyte ...

Det er vel ingen gang at flere faller utenfor enn i jule- og nyttårstiden? Da blir ensomheten verst å bære.

Vi skulle tenke mer på ham som kom til oss; – Han som var rik og som for vår skyld ble fattig.

La oss midt i vår overflod tenke på ham som ble lagt i en krybbe. Nei, den første julenatt var det ikke hverken jordisk glitter eller glans. Da var det fullt i herberget.

Spørsmålet er om det er så fullt i våre hjem og i våre hjerter at det ikke er rom for verdens frelser? Han deler

ikke plass med noen!

Er vi så opptatt med rammen at vi glemmer bildet, glemmer hovedsaken – glemmer han som kom, den virkelige gave, gitt oss til frelse, barnet i krybben, mannen på korset, den oppstandne frelser?

Det er han som skulle være sentrum i vår julefeiring! Julen er mer enn noen fridager i slutten av desember!

Julen minner oss om verdenshistoriens viktigste budskap! En frelser ble født inn i vår fortapte verden. Det ble tent et evig håp for mennesket som går mot den evige fortapelse!

Tenk om vi ikke hadde en jul å feire – om vi ikke hadde et håp for dette livet!

Men jula forteller oss at det er håp for en synder!

La oss bli mer opptatt med hovedsaken i stedet for å være med å lage en midtvinterfest!

Måtte vi bli stille for julens mysterium!

Det er få som ser en frelser i barnet som lå i krybben. Menneskelig sett ser dette ynkelig ut. Ja, dette er dårskap for den som ikke tror. Her ligger han som har all makt i himmel og på jord, – overlatt i syndige menneskers hender, de hender som til slutt naglet ham til korset.

Men nettopp dette er julens salige budskap!

L&E 10-2002

Den skjønneste julepreken

Av Fredrik Wisløff

«Men det skal ikke alltid være mørke i det land hvor det nå er trengsel. Tidligere førte Herren vanære over Sebulons land og Naftalis land, men i framtiden skal han føre ære over det – over veien ved havet, landet på den andre siden av Jordan, hedningenes Galilea. Det folk som vandrer i mørket, skal se et stort lys. De som sitter i dødsskyggens land, over dem skal lyset stråle.»

Jes 9:1-2

Som en motsetning til det vantrø folk «som ingen morgenrøde har» (8:20-22), viser profeten nå et høyt plaget og presset folk over hvem et stort lys stråler fram. Når 9:1 knyttes til det foregående med et «for», må dette vise hen til hele grunntanken i kapittel åtte: for de vantrø er det angstfullt mørke; men til den som tror kommer Immanuel med lys.

Det land som profeten her nevner, er de nordlige og østlige deler av Galilea. Enkelte strøk her var til dels sterkt oppblandet med en hedensk befolkning og kaltes derfor med en viss forakt: hedningenes Galilea. Disse nordlige strøk av landet kom særlig til å lide under den syrisk-efraimitiske krig (som er bakgrunnen for disse kapitler, 7:1ff.). Derfor tales det her om mørke – trengsler – vanære. Men dette skal ikke vare bestandig. «I fremtiden skal han føre ære over

det». Det folk som nå «vandrer i mørket, skal se et stort lys». Nå sitter de i «dødsskygge». Ved krig, plyndring, og fornedrelse har døden kastet en mørk skygge over landet; men en dag skal skyggen måtte vike for et strålende lys.

Disse profetier blir i Det nye testamente direkte overført på Kristus (Luk 1:79). Han er det lys som strålte fram i mørket. Og når Kristus tok bolig i Kapernaum og begynte sin virksomhet i Galilea, blir det nettopp begrunnet med profetien i Jes 9:1 (Mat 4:15f.). Disse vers står som et herlig løfte over all Guds ords forkynnelse i hedenskapets mørke: «Det folk som vandrer i mørke, skal se et stort lys».

«Det folk som du før ikke gav stor glede, lar du bli tallrikt. De gleder seg for ditt åsyn, slik en gleder seg om høsten, slik en jubler når de deler hærfang. For åket som tynget det, og stokken på dets skulder, driverens stav, har du brutt i stykker, som på Midians dag. For hver krigssko som er båret i slagtummelen, og hvert klesplagg som er tilsølt med blod, skal brennes opp og bli til føde for ilden» 9:3-5.

Også bak den trengsel som disse land nå har, står Herren. Der er han som «ikke har gjort deres glede stor». Men når trengslene har gjort sin gjerning, kommer oppreisningen. Han lar det plagede folk både bli tallrikt og lykkelig. Ikke så at

deres lykke skal være lettsindig og løssluppen; de skal «glede seg for Herrens åsyn». Men dess dypere og større skal gleden bli. Den skal kunne lignedes med gleden når man bærer inn grøden om høsten – eller når man har beseiret en farlig fiende og deler byttet som er tatt.

Nå skal folket være fritt. Alt som taler om trellekår og underkastelse skal tas vekk. Åket, kjeppen og piggstaven. Herren har fridd dem ut slik som han gav Gideon seier over midianittene enda de var så meget tallrikere enn Gideons menn (Dom 7).

Og alt som minner om krig skal bort – til og med krigsskoene og de tilsølte soldatkappene. Det skal alt sammen brennes opp; for nå er den store fredsfyrsten kommet.

«For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herredømmet er på hans

skulder, og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste. Så skal herredømmet bli stort og freden uten ende over Davids trone og over hans kongerike. Det skal bli gjort fast og holdt oppe ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid. Herren, hærskaresenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette» (9:6-7).

Vi står her på en av profetienes høyeste varder, Det gamle testaments skjønneste julepreken.

Ved å benevne denne kommende frelserkonge som «en sønn», «et barn», knytter Jesaja sin profeti til Immanuelstegnet (7:4). Der bebuder han det som skal skje – her ser han det som noe som allerede er fullbyrdet. I det sjuende kapittelet er Immanuel gitt som tegn, i det niende er han en gave som Herren skjenker.

«Et barn er oss født, en sønn er oss gitt». Messias kommer ikke fra

himmelen som en engel som ifører seg menneskeskikkelse. Han fødes inn i slekten – er på det nøyeste fastbundet til den – er selv en del av den. Men samtidig er han en gave, nemlig: fra Gud. «En sønn er oss gitt». Som et menneskebarn fødes han inn i slekten, som Guds sønn gis han som en himmelgave.

“—————
Denne gave er skjenket oss til gavn. Vi som leser denne profeti i oppfyllelsens lys, vet at hele evangeliet kan sammenfattes i de to små ordene: for oss!

“————— ”
«Er oss født», «er oss gitt». Profeten gjentar ordet «oss». Denne gave er skjenket oss til gavn. Vi som leser denne profeti i oppfyllelsens lys, vet at hele evangeliet kan sammenfattes i de to små ordene: for oss!

«Herredømmet er på hans skulder»; likesom en konge bærer sin herskerkappe om sine skuldre som et vitnesbyrd både om sin verdighet og sitt kall, slik bærer denne fredsyrste sitt herredømme på sine skuldre. Sitt rikes tarv og sitt folks byrder bærer han.

Og så gis barnet navn. I det sjuende kapittelet er det moren som gir ham navn; her er det folket. Der ble han benevnt som Immanuel, Gud med oss, for i det uttrykkes hans livs program. Her gis han fem navn. Hans gjerning, hans

person og vesen er så allsidig at det ene navn er ikke nok for ham. Navnene er ikke ment som eggenavn, like så lite som Immanuel er det. Jesunavnet sammenfatter i seg alt det som disse og alle andre navn uttrykker og inneholder.

De tre siste navnene er to-leddet: veldig Gud, evig Far, fredsyrste. Flere fortolkere har derfor ment at også de to første ledd er ment som ett navn: underfull rådgiver. En slik oversettelse er språklig sett mulig, og en slik benevnelse gir en god mening. Men da navnene får et enda rikere innhold om de tas hver for seg – og et sammendrag ikke er nødvendig rent språklig – blir vi stående med de to navnene: Under, Rådgiver.

Under! Hans tilblivelse er et under (7:14). Hans person er et under. Hans liv og hans gjerning er et under. Underet er i den grad ett med ham, at hans navn skal være «under».

Rådgiver! Ikke trenger han selv å rådspørre noen. Det rådvile folk søker hen til ham og aldri går de fra ham uten hans vise råd. Selv er han ikke rådløs og mangler aldri vei og midler; og det folk som følger ham, ledes av sin vise rådgiver.

Veldig Gud! Helteguden! Deus fortis, oversatte Martin Luther det. Han – barnet – er Gud! Og det Gud veldig i kraft. Like så lite som han står rådvill, står han maktesløs. Hans kraft kjenner ingen grense. Han er «veldig Gud».

Evig Far! En underlig benevnelse på et barn: far. I omsorg for og i kjærlighet til sitt folk er han som en far. Han, den veldig Gud, er ikke en tyrann som her-

Møtekalender

Desember

- 7.-8. Årnes
Bjarne Gjuvsland
15. Askim (hos Flaten)
Sigbjørn Agnalt

Januar

12. Årnes
Asbjørn Fossli
21.-26. Mosvik
Martin Fjære
21.-26. Bangsund
Per Bergene Holm
24.-26. Nærbø
Sigbjørn Agnalt

26. Randaberg
John Peder Samdal

Nyttårssamling på Fossnes 29/12.-1/1.

Talere: Øyvind Samnøy, Sigbjørn Agnalt, Lars Fredrik Ellingsen

Ledere: Jon Peder Samdal, Kristian Fjære og Fredrik Thorbjørnsen

Påmelding innen 10. desember:
fossnes.husmor@gmail.com eller
tlf: 33 33 89 00.

Mer informasjon på nll.no

sker over sitt folk med vold, men han er en far som elsker det. Og denne farskjærligheten er evig. Barnets navn er: evig Far.

Fredsfyrste! Allerede i Jakobsut-sagnene i første Mosebok (49:10) blir Messias betegnet som fredsfyrsten. Det rike han skal opprette er et fredens rike. Krigssko og soldatkapper skal brenne opp (Jes 9:5). Sverd og andre våpen skal smies om til hakker og spader (Jes 2:4). Det herredømme han skal opprette «skal være stort og freden uten ende». Grunnen til krig og blodsutgytelse er begjær og urettferdighet. Men Messias' rike skal være «støttet og oppholdt ved rett og rettferdighet» (v. 7). Derfor skal det

også bestå til evig tid.

«Herrens, hærskares Guds nidkjerhet skal gjøre dette». Det er ingen annen enn Gud som kan skape et slikt rike. Men han kan! Og når han gjør det, er det fordi han drives av sin nidkjerhet, sin brennende kjærlighet til sitt folk.

Så har da Jesaja skuet kongen i det messianske rike – han som bærer navnet: under. Han er vis (rådgiver), han er mektig (veldig Gud), han er kjærlig (evig Far), hans mål er å skape fred. Slik er den kommende fredsfyrste, i hvis rike freden er uten ende.

*Fra «De profetiske bøker»,
Lunde forlag*

En prøvet Herrens tjener

Intervju med René Villegas

– Jeg mottok boken uten for store forhåpninger og tenkte at den sikkert var som alle andre jeg hadde lest. Dette var mitt første møte med Husandaktsboken av Carl Olof Rosenius. Hva har en svensk forfatter fra 1800-tallet å gi oss bolivianere i dag, tenkte jeg i mitt stille sinn.

Så begynte jeg å lese i boken og jeg merket med én gang at dette var noe som traff meg i hjertet. Aldri før hadde jeg møtt evangeliet så klart forkynt. Og aldri tidligere hadde jeg kjent dommen sterkere over mitt eget liv. Alle gode forsetter og forbedringer fra min side ble tatt fra meg. Jeg ble satt under Guds dom med hele mitt liv. Det undret meg at alt samsvarte med min erfaring, men ingen hadde satt ord på det for meg tidligere. Akkurat slik er det, tenkte jeg. Jeg kunne ikke legge boken bort, men fortsatte å lese: «selv om vi er onde, så finnes det én som er blitt vår rettferdighet, han heter Jesus Kristus. Han er vår frelse, han er vår fred». Og da jeg bladde videre, fortsatte Rosenius: «Jeg kjenner en mann med gjennomborede hender og føtter. I disse hendene er alle mine gode gjerninger og i disse føtter er mitt fullkomne liv. Denne mann er min kjære frelser Jesus Kristus».

Da forsto jeg at denne boken var helt spesiell og at forfatteren hadde en særskilt nådegave til å formidle evangeliets budskap.

Det er evangelisten René Villegas (61) som forteller dette med glede i stemmen.

René og Pastora Villegas

Det er snart tre år siden dette hendte. Han var kommet innom Såmannens kontor for å hilse på «gamle kjente». På midten av 1980-årene var han elev ved Misjonssambandets bibelskole, og jeg husker ham som en oppvakt og interessert elev. René har alltid vært glad i å lese bøker, og nå hadde han hørt om det nystartede forlaget og måtte se hva dette var. Jeg sendte med ham flere bøker, og jeg minnes at han snudde og vendte på Husandaktsboken flere ganger før han gikk.

Det gikk bare fjorten dager. Da var han tilbake igjen.

– Er det mulig å få flere eksemplarer av den store, røde boken? Jeg skulle så gjerne ha gitt den til flere i familien. Dette er ikke en «død» og teoretisk bok som mye av det jeg har lest tidligere, men det er liv i hvert ord og på hver en linje! Budskapet treffer samvittigheten, og den leder til hvile i Jesus og det han har gjort. Denne boken må få stor utbredelse!

René Villegas har hatt en vanskelig

barndom og oppvekst. Han kommer fra et quechuaområde, var barn nummer seks i familien og fjerde sønn i huset. De to søstrene døde i begynnelsen av tenårene og de tre brødrene døde alle i ettårsalderen.

– Det var et Guds under at jeg levde opp. Jeg ble også alvorlig syk, slik som mine brødre. Da var jeg bare vel et år gammel. En trollmann kom på besøk til heimen akkurat da. Han ble tilbudt den beste oxen til halv pris og et esel «attpå» for å ofre til «Pacha Mama» (Moder jord) for gutten. Et hvitt lam, møkk av et sort esel og et lamafoster ble ofret i følge skikken. Som ved et under ble gutten gradvis bedre, men René skjønner i dag at det var en høyere makt som ville at han skulle leve opp.

Men årene som fulgte var svært vanskelige. Faren var voldelig mot mor, og det var heller ikke sjelden at gutten fikk pryl og harde slag. Hatet mot far vokste, og som sjuåring rømte han til en tante som bodde i byen Oruro på høgsletten, ei dagsreise fra heimen.

– Men det hendte også at tante prylte meg. En gang ble jeg satt til å selge iskrem, men uvant som jeg var med å behandle penger gikk det ikke bedre enn at jeg ble grundig lurt og salget gikk i tap. Da ble tante så sint at hun dengte meg så kraftig at jeg ble svært redd for henne.

– Hva gjorde du da?

– Jeg visste at jeg måtte vekk derfra. Jeg lengtet veldig etter mor, men det var umulig å finne hjem igjen, så den veien var stengt. Skjult bak noen potetsekker på en lastebil stakk jeg meg av gårde. Jeg visste ikke hvor det bar hen, men var så fortvilet at jeg bare måtte bort. Jeg hikstet og gråt og var redd, særlig da det kom nye passasjerer opp på lasteplanet. Tenk om de fant meg slik at jeg ble avslørt! Det viste seg at bilen skulle til storbyen Cochabamba. Turen gikk over fjellene og det var kaldt. Jeg var dårlig kledd og jeg frøs nesten ihjel. En tynn nytonskjorte gav lite beskyttelse mot den intense kulden. Men enda et under skjedde. Jeg var bevisstløs da vi kom

René Villegas har kurs med familierådgivning

fram, men sjåføren fant meg og tok hånd om meg. Gud styrte det slik at han var en kristen mann. Han kom fra jungelen, og jeg fikk bo hos hans familie et års tid. Men det varme klimaet og alle insektstikkene førte til at jeg ble alvorlig syk. For å bli «kvitt» meg, sendte de meg bare av gårde med en lastebil. Slik kunne de løse problemet med den tynne og avmagrede gutten. Jeg havnet på nytt i Cochabamba. Svært forkommen, syk og helt ukjent tok gråten meg. Jeg gikk gatelangs og bare gråt og gråt, noen stanset opp, gav meg noen slanter og sa. «Her har du litt til mat, ikke gråt, gutten min!» Ingen brydde seg noe mer om meg. Men da skjedde det et nytt under. En politimann fant meg. Jeg kjente ham igjen med én gang. Det viste seg at han var fra landsbyen min, og tenk! Han gjenkjente meg og ropte til og med navnet mitt.

– Hva gjør du her, René? Hva har hendt? Hvor er foreldrene dine? Jeg kjente deg nesten ikke igjen, så avmagret som du er.

– Jeg klamret meg til buksebeinet hans og ville ikke slippe ham.

Ettersom denne politimannen hadde 11 barn selv, sørget han for at jeg kom til nok en tante, som bodde der i byen. Der hadde jeg det godt, men jeg slet mer og mer med hjemlengsel. Og jeg gråt mye i de ti månedene jeg bodde hos henne. Etter en tid forsto hun at hun bare måtte hjelpe meg hjem igjen til landsbyen, selv om hun visste at far var voldelig imot meg. Det ble mer og mer klart for henne at savnet etter min mor plaget meg veldig. Det var nå gått to år siden jeg rømte hjemmefra. Selv om jeg fryk-

tet møtet med far, var jeg glad da reisedagen kom. Enda en gang måtte jeg dra alene bak på platten av en lastebil – en hel dagsreise. Det var ennå langt å gå hjem da lastebilen stanset. Jeg både gledet meg og gruete meg til å treffe mor og far igjen, gråt og forventning vekslet om å få overtaket.

Da jeg endelig var framme, var ikke mor inne. Far fikk et nytt raserianfall og han både slo og sparket meg, mer enn noen gang tidligere. Mor var nede ved bekken og hentet vann. Hun slapp vannbøtten og kom springende da hun hørte hylene og alle ropene. Da lovte jeg mor at jeg aldri ville forlate henne mer, selv om far var så voldelig.

Etter en lang tenkepause fortsetter René:

– Etter at jeg ble en kristen på begynnelsen av åtti-tallet, og kanskje på grunn av mine egne opplevelser, har jeg sett det som et kall å hjelpe andre. Det er fortsatt mye vold i mange heimer, spesielt på landsbygda. Det er nesten som en del av kulturen vår.

– Du har også utdannelse innen familierådgivning, stemmer det ikke at du har skrevet en diplomoppgave om familieterapi?

– Jo, på grunn av svært dårlig økonomi var jeg i Spania i nesten fem år i håp om å legge til side noen kroner. Kona reiste dit et halvt år i forveien. Der fikk jeg også anledning til å studere på et universitet i tre år, fram til 2009.

– Men dere ville ikke bosette dere i Spania for godt?

– Nei, vi hadde jo fire voksne barn i Bolivia, én gutt og tre jenter, og det begynte etterhvert å komme barnebarn.

Her bodde René som gutt. Heimen øverst til venstre

– Hva har du drevet med etter at du kom tilbake?

– Det er mye arbeidsledighet, og det skulle vise seg svært vanskelig å få noe lønnet arbeid.

René fortsetter etter en stund:

– Allerede i begynnelsen av 2005 fikk jeg invitasjon av et ektepar om å komme til landsbyen Pampa de Aceituno, utenfor Sucre, for å ha møter. Da jeg reiste til Spania mot slutten av året, holdt vi kontakten med en liten flokk der. Vi ba mye for dem og jeg ringte dem av og til for å oppmuntre dem.

– Hvordan var det gått dem da dere kom tilbake fra Spania i 2010?

– Det hadde ikke vært så enkelt for dem. De hadde blant annet hatt besøk av en pinsevevnpastor mens jeg var borte. Han mente det vel og ville gjerne ta seg av dem. Men han var dessverre svært autoritær og det førte til splittelse i flokken.

Mange falt ifra. Jeg angret på at jeg hadde forlatt dem. Så jeg lovte da å ta opp arbeidet igjen og besøke dem jevnlig.

– Men hvordan kunne du det, uten noen fast inntekt?

– Jeg har ofte undret meg på hvordan Gud sørger for sine. Til denne dag har vi aldri manglet brød. De er fattige de aller fleste av dem, men av og til hjalp de meg økonomisk med reisepenger fra kollektene. Noen ganger fikk jeg støtte fra tienden som de var vant til å gi.

– Du tenkte aldri på å oppgi alt sammen?

– Jo, men det største for meg, og det som har holdt meg oppe, er at hos enkelte av dem merket jeg en hunger etter å høre Guds ord. Det har blitt både oppturer og nedturer, og noen ganger tenkte jeg at det var best å legge ned alt. Vi savnet også sårt en tilhørighet. Jeg prøvde på forskjellig vis å knytte kontakt med andre, men jeg

ville helst at det skulle være en luthersk sammenheng. Da det så som aller mørkest ut, kom jeg i kontakt med dere i Såmannen. I dag ser jeg også det som et stort under. Nå har vi endelig funnet en familie som vi kjenner oss hjemme i.

Nytt medlemsopptak

Søndag 13. oktober ble det en ny festdag i Pampa de Aceituno. Da ble seks voksne opptatt som medlemmer, omtrent nøyaktig et år siden forrige gang – under besøk av Reidar Heian og Dag Rune Lid (omtalt i tidligere nummer av L&E).

René forteller at han har en drøm om å reise et lite «luthersk senter» i denne landsbyen. Ekteparet som første gang inviterte ham dit, har nå gitt ei tomt på 250 kvadratmeter. Lekmannsmisjonen vil gjerne kjøpe 250 til, slik at disse to tomtene kan slås sammen til et halvt mål. Avhengig av midler som måtte komme inn til dette formålet, vil det så bli reist en mur rundt tomta og deretter bygd noe som kan romme møter og undervisning.

René smiler og det er lett å merke gløden hos ham når vi kommer inn på dette temaet.

– Tenk om vi kan utdanne fremtidige evangelister som vil reise rundt med bøker og forkynne evangeliet for de som ennå ikke har hørt, forsetter René ivrig.

Vi går til avslutning av samtalen, men jeg skjønner at det er noe mer René vil fortelle.

– Jeg har ennå ikke fortalt alt om mor og far. Guds veier med oss er uransakelige. At han elsker oss for Jesu skyld –

og på tross av oss – er nesten umulig å skjønne for meg. Det er ikke lett å fortelle det jeg nå gjør, men det skjedde en tragedie etter at jeg ble voksen og hadde flyttet hjemmefra. Etter en stor fest i landsbyen, der far hadde drukket mye, tok han livet av min mor da han kom hjem. Det kom som et sjokk på meg. Midt sorgen var det til stor trøst for meg at mor var blitt en kristen på det tidspunktet. Hun flyttet hjem til Jesus. Far ble satt i fengsel, men han slapp ut etter to år på grunn av god oppførsel og en dyp anger. I fengslet møtte Gud ham. Han var langt nede, men ba om tilgivelse for det livet han hadde ført og for alt det onde han hadde vært skyld i.

De siste årene av hans liv tok jeg ham hjem til meg og min familie. Det var en helt ny mann, og han døde i troen på Jesus.

Kan du forstå hvordan Gud er? Ja, tenk – han elsker oss for Jesu skyld, og bare for hans skyld. Det er av nåde alt sammen. Jesus har betalt, og det er nok til frelse, for de største syndere. Skjønner du nå hvor glad jeg ble da jeg «oppdaget» bøkene som dere har gitt ut – og ikke minst det Rosenius skriver i Husandaktsboken? Dette må vi gi videre! Å, det er så mange om ennå lever i mørke! Og jeg kan ikke takke nok for at dere har gitt meg muligheten til å være en medarbeider i Såmannen disse fire årene til jeg blir pensjonist. Og jeg har bedt til Gud at han må gi meg minst 20 år til i tjenesten for ham. Da vil jeg være over 80 år. Men det må selvsagt bli slik som han vil ...

Ingar Gangås

De seks nye medlemmene var spente - rett før handlingen tar til. Foto: Ingar Gangås

*René Villegas leder møtet
Foto: Ingar Gangås*

*Banner over veien da vi kom til medlemsopptaket
Foto: Ingar Gangås*

*Tomta der det skal bygges et luthersk senter
Foto: I. Gangås*

«I dag»

Av René Villegas

Hvis du skulle dø i dag, hva får du med deg fra denne verden? Det er den levende Gud som spør.

Hva har du å si til ditt forsvar du som kunne ha gjort så mye godt, men som ikke gjorde det? Hva har du å si når du en dag skal stå for Guds ansikt på den siste dag?

Du skulle tenke over at dette godt kan være din siste dag. Hvordan vil dine kjære komme til å huske deg? Og du som er en kristen: Hva tror du din ektefelle, dine barn, foreldre, slektninger, naboer og venner forventer av deg? De venter at du skal gjøre det gode, snart kan oppbruddsdagen komme. Hver dag står vi «med en fot i graven». Jesus sa en gang til «den rike bonden» (Luk 12:20-21): «Du dåre! I denne natt kreves din sjel av deg. Hvem skal så ha det du har samlet? Slik er det med den som samler seg skatter og ikke er rik i Gud».

For at det jeg har på hjertet skal nå inn til deg, vil jeg fortsette med å si:

– Hvis du oppsøker legen i dag og han sier til deg at du har en sykdom til døden og at du sannsynligvis bare har en uke igjen å leve, hvordan ville din reaksjon bli? Din første tanke vil sannsynligvis være:

– Hvor skal jeg havne etter døden? Deretter vil kanskje tankene gå til familien og dine etterkommere, hvilken arv etterlater du dem? Så kommer alle anklagene over alt det

du skulle ha gjort for dem, og alt det som skulle ha vært ugjort. Forspilt tid kommer aldri tilbake! Det er bare minnene som blir igjen, bare minner ...

Det er noe jeg hørte en gang som jeg aldri glemmer. Det var en mann som hadde diskutert med sin kone. Det var en lørdag de hadde en krangel om noen småting egentlig, noe som lett kan skje med enhver av oss. Men denne mannen øste seg opp og til slutt forlot han henne illsint, med følgende ord:

– Jeg vil ikke snakke mer med deg før du har lært å respektere meg! Med disse ordene slo han døren igjen etter seg i fullt sinne og forlot huset.

På kvelden, mens han ennå var fylt av sinne, vendte han hjemover. Men før han var kommet fram, et par kvartaler unna huset, oppdaget han at det var så mye folk som gikk ut og inn av huset, og da han gikk inn, fikk han til sin store forskrekkelse se at kona var død og lå med et hvitt laken over seg. Det hadde skjedd en tragisk ulykke og hun var blitt påkjørt av en bil.

Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet! (Sal 90:12)

Ute av seg av sorg oppsøkte denne mannen kort tid etter en pastor i kirken. Han bebreidet seg selv og sa blant annet til pastoren:

– Å, om min kone bare hadde vært her, da skulle jeg ha omfavnet henne og sagt hvor høyt jeg har elsket henne! Pastoren svarte sørgmodig:

– Men hvorfor gjorde du ikke det mens hun ennå var i live?

Pastoren hadde rett. Når du hører om denne tildragelsen forstår du kanskje hvor viktig det er å nytte dagen i dag. «De anledningene som ikke benyttes, er tapte anledninger».

«I dag er frelsens dag». Det er som apostelen Paulus skriver, når han minner om hva Gud sier om hvor farlig det er å forspille Guds nåde. For han sier: «På den tid som behaget meg, bønnhørte jeg deg,

og på frelsens dag kom jeg deg til hjelp. Se, nå er nådens tid, se, nå er frelsens dag!» (2Kor 6:2).

Mens det heter «i dag», har vi anledningen til å ordne vår sak. Da kan vi reise herfra i fred, ferdige til å møte vår Gud. Vi vet ikke om vi får noen dag i morgen. La oss gjøre opp i dag. «La ikke solen gå ned over deres vrede. Og gi ikke djevelen rom» (Ef 4:26-27).

Ta vel imot denne formaningen, slik apostelen Paulus skriver i det andre brevet til korinterne (13:11): «For øvrig, brødre: Gled dere! Bli fullkomne! La dere formane! Ha det samme sinn! Hold fred med hverandre, og kjærlighetens og fredens Gud skal være med dere».

*Oversatt fra heftet
«Hoy. Como va a ser tu día?»
Sucre, Bolivia, 2015*

Sebulon og Naftali

Av Lars Fossdal

Både stedsnavn og egennavn i Bibelen har sin åndelige betydning. Betlehem betyr brødhuset og peker på brødet fra himmelen (Jesus). Jerusalem betyr fredens by. Der opprettet Jesus fred mellom Gud og mennesker. Betel betyr Guds hus. Abraham fikk sitt navn fordi han skulle bli far til en mengde folk. Jesus fikk navnet Jesus, som betyr Herren er frelse.

Corbert Gauthier: Jesu fødsel

Ser vi på hva navnene til de ti første fedrene betyr, kommer følgende setning fram: Mennesket (Adam) valgte (Set) dødens (Enos) sorg (Kenan). Den lovpriste (Mahalalel) skal gå ned (Jared). Den innvidde (Enok), hans død bringer (Metusala) sørgende (Lamek) hvile (Noa).

Vi skal se på to av navnene til Jakobs sønner, som også Det nye testamente taler om. Det er Sebulon og Naftali. Lea ga gutten sin navnet Sebulon (boende

mann), fordi hun håpet nå at Jakob ville bo hos henne (1Mos 30:20). Rakel kjempet Guds kamp med sin søster og vant (1Mos 30:8), da hun ved sin trellkvinne fikk gutten som hun kalte Naftali (den jeg har vunnet ved kamp). Disse to stammene fikk sin arvedel nord i Kana'an, mellom Middelhavet og Genesaretsjøen.

Hedningenes Galilea

Jesaja profeterte om dette landområdet i Jes 9:1. Herren skal føre vanære over denne delen av landet, fordi folket hadde syndet mot Herren, uten å ville omvende seg. Det førte til at Herren i 722 f. Kr. lot assyryerne komme og ta folket til fange og føre dem til Assyria. Her døde de eller de giftet seg med andre folk, og som folk ble da de ti stammene borte. Den assyriske kongen førte så andre folk inn i dette landet, og området ble derfor kalt «hedningenes Galilea».

Et stort lys

I Jes 9:2 sier profeten videre at folket som bor i Sebulons og Naftalis landområder skal en gang i framtiden få se et stort lys (Jes 9:2). Velsignelsen og gleden skal komme (v. 3), fiendens stav (makt) skal bli brutt ved en gudgitt seier som på Midians dag (v. 4), alt som minner om trelldom og krig skal brennes opp – det skal bli nye tider (v. 5) og dette begrunnes med «et barn som

er oss født og en sønn som er oss gitt» (v. 6). Med ham kommer det evige fredsriket til denne jord og oss mennesker (v. 7).

Jesus er lyset

Matteus skriver ca. 750 år senere i Mat 4:13-16: «Og han forlot Nasaret og kom og tok bolig i Kapernaum ved sjøen, i Sebulon og Naftalis landemerker, for at det skulle oppfylles det som er skrevet ved profeten Jesaia som sier: Sebulon og Naftalis land ved sjøen, landet på hin side av Jordan, hedningenes Galilea, det folk som satt i mørke, har sett et stort lys, og for dem som satt i dødens land og skygge, for dem er et lys opprunnet».

Jesus var lyset som skulle komme å ta bolig i Sebulons og Nafatalis land. På det svarteste området i Israel tok Jesus bolig – i Kapernaum. Vi skulle vel trodd at han ville tatt bolig i Jerusalem og styre sitt rike derfra. Men nei! Han vil inn og bli boende hos de mennesker som har det mørkest og er i dødsskyggens land. Han kommer med sin velsignelse (evangeliet), med gleden, den gudgitte seier og sitt rike (Luk 17:20-21), hvor han styrer sine undersåtters hjertene ved sin Ånd (Rom 8:14).

Det er dette Sebulon-navnet (boende mann) taler om. Han vil inn og bo i hjertene til dem som er fanget av synden og være deres frelser og herre.

Vunnet ved kamp

Så skal vi se på hva Naftali-navnet sier oss, det som betyr: «den jeg har vunnet ved kamp» (1Mos 30:8).

Nå skulle vi tro at det var lett å få del i den «boende mann» – i Kristus, han som er lyset, velsignelsen, gleden, seieren og Guds rike. Ja, vi skulle tro at alle ville ta i mot ham som sin frelser og herre. Men slik er det ikke. Det koster mye å få del i denne frelse. Jesus sa det slik i Mat 13:44: «Himlenes rike (Jesus) er likt en skatt som var gjemt i en åker, og som en mann fant og skjulte, og i sin glede gikk han bort og solgte alt det han hadde, og kjøpte åkeren». Det er mange som ikke vil selge alt for å få skatten. Vi ser det når den rike mannen kommer til Jesus. Han ville gjerne arve evig liv, men prisen ville han ikke betale. Det kostet for mye. Jesus lot ham bare gå (Mar 10:17-23).

Da Jakob, Isaks sønn, som var på flukt, kom til vadestedet Jabbok ble det kamp for å få velsignelsen. Han gråt og ba om nåde (Hos 12:5). Under kampen ble han villig til å betale prisen. Han bekjente: «Jeg er Jakob» (1Mos 32:24-29). Så fikk han velsignelsen – han fant skatten.

Slik vitner Sebulon for oss: at Kristus vil inn og bo i hjertet til dem som er sønderknust og forferdet over Guds ord (Jes 66:2). Og Naftali vitner om at vi vinner ikke frelsen uten ved kamp – ved at vi oppgir alt, ja, også oss selv (Mat 16:24-25).

Det er dette Herren vil si oss ved Sebulon og Naftali.

*«Kristus i første Mosebok»,
serien forts. i neste nr.*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Se, din frelse kommer!

Av Gonzalo Ascarrunz

«Rop med fryd, Sions datter! Rop høyt, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til deg. Rettferdig er han og full av frelse, fattig er han og rir på et esel, på den unge eselfolen.»

Sak 9:9

Overskriften over dette lille stykket passer godt som beskrivelse av adventstiden. Advent minner oss om gleden, håpet og trøsten som frelseren bringer med seg – og takken over å eie syndenes forlatelse i ham.

I disse ukene før julehøytiden gjør vi vel i å tenke over hva Jesu komme innebærer. Det finnes ikke noen større begivenhet for oss kristne enn at vår frelser, Jesus

Kristus, kom til verden. Tenk – han ville bo iblant oss! «Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Og vi så hans herlighet, en herlighet som en enbåren Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet» (Joh 1:14).

Jesus, Guds Sønn, kom til verden med dette ønske: å bringe frelse og evig liv til oss, vi som ikke var i stand til å nå himmelen av oss selv. Det finnes ingen større gave enn denne store frelse. Vi kan ikke annet enn å glede oss. I stor forventning vil vi se fram til julens komme, i det vi minnes det store under, som også Paulus forkynner: «Men Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere» (Rom 5:8).

Verdens lys kommer! Snart er det soloppgang! Hvilket salig håp, og hvilken vidunderlig begivenhet som er i vente!

Det er Herren selv som kommer – med Den Hellige Ånd – for å berede våre hjerter, slik at vi kan ta imot ham og si: «min frelse kommer!»

*Oversatt fra «El Sembrador»,
Såmannens blad i Sør-Amerika*

